

УДК 364-322

Кузьмін В.В.,¹ Сагань Є.С.²

¹доц. НУ «Запорізька політехніка»

²студ. гр. СН-218 НУ «Запорізька політехніка»

ВОЛОНТЕРСТВО У СОЦІАЛЬНОМУ ПАРТНЕРСТВІ

Сучасна ситуація в Україні характеризується соціально-психологічною, економічною нестабільністю, зниженням рівня життя більшості населення, знеціненням моральних норм у суспільстві, зростанням злочинності і насильства. За підрахунками Міжнародного валютного фонду у 2018 р. Україна визнана найбільш проблемною країною Європи.

Розуміючи глобальність і серйозність цих проблем, у суспільстві виникають ініціативи громадян, які об'єднуються у некомерційні групи та рухи, які беруть на себе широкий спектр зобов'язань у вирішенні питань як політичного, так і соціального характеру. Одним із головних методів стабілізації є реалізація ідеології соціального партнерства.

Соціальне партнерство у широкому сенсі – це такий специфічний тип суспільних відносин, що відбувається між різними верствами населення, соціальними групами, а також відповідний механізм стосунків між державними органами, представниками працюючих і працедавцями.

При цьому йдеться не про тотожність або злиття інтересів, а про досягнення їх оптимального балансу: створення умов, за яких власник

забезпечуватиме собі стабільне отримання прибутку, а найнятий робітник – гідні умови існування, відповідні певній якості життя [1, с.34].

Отже, соціальне партнерство – це метод регулювання соціально-трудових відносин, об’єктивний процес формування соціальної держави.

Сьогодні в Україні зароджується демократичне суспільство, яке має базуватися на принципах свободи, творчості та гуманізму. Формальні державні структури не в змозі реагувати на всі запити суспільства, тому особливої ваги набуває громадський волонтерський рух.

Волонтерський рух — це рух із надання безкорисної допомоги тим, хто її потребує. Коли люди вкладають свої ресурси, свої знання, свій час, а також навички та уміння для допомоги іншим людям. Вони не отримують за це заробітну плату чи якусь матеріальну допомогу, проте вони отримують не менш важливі взаємовідносини, нові знання, нові знайомства, досвід, теплі внутрішні почуття та духовну збагаченість коли надають підтримку нужденним.

Волонтерський рух є невичерпним джерелом знань для молоді та студентів, адже саме волонтерство надає їм можливість вчитись самореалізуватись, розвивати власні здібності, отримувати досвід, знання, та поступово ставати дисциплінованими і відповідальними громадянами, гідними своєї країни.

Участь у волонтерській діяльності і виконання різноманітних практичних завдань сприяє формуванню професійно важливих якостей, практичних вмінь і навичок. Це дає змогу реалізувати дві взаємопов’язані цілі — успішність соціалізації особистості за сучасних умов і саморозвитку студента як професіонала і як особистості.

Кожна людина, яка живе в суспільстві, намагається зайняти в ньому певне місце. Існує така думка, що людина яка втратила сенс свого існування з певних причин чи просто перебуває в стані депресії та зневірилась у своїх силах, може знайти натхнення у волонтерській діяльності. Допомагаючи іншим людям волонтери збагачують внутрішні ресурси адже вони відчують себе потрібними і важливими для суспільства.

Волонтерський рух поступово проникає в економічну галузь. Так, Державна податкова адміністрація України залучила до волонтерської роботи громадських податкових консультантів зі студентів, пенсіонерів, колишніх працівників органів державної податкової служби. Активно розвивається волонтерський рух у Тернопільській, Запорізькій, Львівській, Вінницькій, Херсонській областях. Напрями діяльності волонтерів — рух матерів проти наркотиків і СНІДу, підготовка молодих сімей до ролі батьків, психологічна допомога вагітним жінкам, соціальний патронаж дітейінвалідів, профілактика наркоманії, допомога безпритульним дітям, дітямсиротам із кризових сімей, учням шкіл-інтернатів.

Зазвичай більшість волонтерських організацій виникає стихійно та бере участь переважно в одноразових заходах, з'являється потреба в розробці системного підходу до залучення волонтерів, організації їхньої діяльності та підтримки розвитку волонтерського руху. Головну роль у зміцненні позицій добровольців які бажають стати волонтерами відіграє впровадження системи навчання волонтерів, про що говорить досвід волонтерства інших країн. Так наприклад, у листопаді 2020 року активісти ГО "ВОЛОНТЕРСЬКИЙ ЦЕНТР ЗАПОРІЖЖЯ" пройшли навчання у вигляді тренінгів.

Метою навчання й підвищення кваліфікації волонтерів є підготовка їх до кваліфікованої й самостійної роботи й, тим самим, забезпечення високої якості надаваних послуг, які відповідають інтересам клієнтів.

Центри, які залучають до роботи волонтерів, повинні планувати їхнє систематичне навчання, наради, інструктування, дискусії, семінари, круглі столи, тренінги, що дозволяє урізноманітнити форми ознайомлення волонтерів зі змістом, напрямками, особливостями, видами соціально-психологічної роботи залежно від рівня професійної підготовки до такої діяльності.

На даний час в Україні більшість аспектів роботи волонтерів при її неосаянності залишаються невизнаними, оскільки в багатьох випадках їхня діяльність здебільшого має неофіційний і неструктурований характер. Це пов'язано ще й з тим, що волонтерство в нашій країні почало розвиватися 10 років тому, тоді, коли за кордоном воно має давню історію.

В сучасних умовах дуже важливо аби громадськість і держава розуміли важливість волонтерського розвитку та волонтерства взагалі. Соціальні проблеми постійно зростають і потребують їх термінового вирішення та можливого уникнення в майбутньому, саме тому волонтерству необхідна підтримка не тільки громадськості та суспільства а й з боку держави. Це стає завданням першочергової ваги у здійсненні нової політики країни. Формування великого руху добровольців – є одним з важливих шляхів до продуктивної соціальної роботи в будь-якій державі.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Волонтерство в соціальній роботі: навч. посіб. — К.: КиМУ, 2008. — 86 с
2. Шедяков В.Є. Розвиток системи відносин соціального партнерства як чинник забезпечення високого рівня трудової мотивації. Актуальні проблеми економіки, 2013. № 4 (142). С. 33-45.